

SRBIJSKA KNJAZINA
NOVO MESTO

Ms 14

// **LEPAVIDA** //

L.I. **ŠT.I.**

L E P A V I D A mesečnik literarnega krožka Lepe Vide
Leto 1. Številka 1. Ljubljana, svečan 1922.

V S E B I N A.

SREČKO KOSOVEL: Spomladi odjadramo./ Vizija /.

ESÉN: Parsifal./ Pesem /.

Gotska okna./ Pesem /.

V vejah veter se lovi. . ./ Pesem /.

MARTIN: Priroda moli./ Pesem /.

V jesenski čas./ Pesem /.

V tujino./ Pesem /.

RASTO NEMEC: Le k njej./ Pesem /.

Mro mi. ./ Pesem /.

Ne vrne se več./ Pesem /.

Jolanda./ Proza /.

GSPAN ALFONZ: Tri pesmi./ Pesem /.

O jesenski brezi ./ Pesem /.

SREČKO KOSOVEL: Tih večer./ Pesem /.

Zemljica zlata./ Pesem /.

M. H.

SREČKO KOSOVEL: Predpomladno solnce./ Pesem /.

Vstajenje./ Vizijonarna pesem /.

Zapiski.

Listnica uredništva.

Urednik: Srečko Kosovel, Ljubljana, Gajeva ul. 2.

Upravnik: Davorin Benčina, Ljubljana, Hrenova ul. 15.

Rokopise je pošiljati na urednikov naslov; pri
pseudonimih naj se označi tudi pravo ime, ker se
sicer stvar ne objavi. O sestankih se poizve istotam.

Življenje ni špekulacija, ampak
zakrament. Njegov ideal je ljubezen,
njegovo čiščenje žrtvovanje.

O. Wilde.

D 1946/696

Srečko Kosovel.

Spomladi odjadramo!

Spomladi odjadramo! Takrat, ko bodo cveli beli valovi, ko bodo pluli gorki vetrovi bogve od kje.

Takrat, ko bodo v naših prsih orkani, močni, da bi ladje prevračali, ko bodo naše žareče roke segale po skrivnostih za gore in mörja. -

Naše brodogve čaka.

Naši hribi so otožni; naše gore samotne - tako so nam pravile kristalne solze v oöeh naše majke, toda v teh gorah in teh hribih, globoko pod zemljo, leže gradovi ljubezni. Iz solz blešöe ti gradovi in nam blešöe v naših oöeh, ki ne poznajo še solz.

Ko se povrnemo, zapojemo tisto pesem, ki bo privabila iz zemlje vse življenje, ki počiva globoko v njej.

Med fjorde, od Boga zapušöene in med grozne labirinte drži naša pot, med večnim solncem in med večno temo bomo plavali.

Mimo mest pojdemo, igrajoöih v barvah tisoöerih luöi, pojoöih v akordih večnih sinfonij, mimo mest, ki dvigajo svoje temne dimnike visoko nad ostali svet, kjer kliöe v življenje öelezni zvon in mimo mest, kjer igra öe ob vhodu smrtni angel pesem umirajoöih. -

In ko nas zanese tih in nem vihar zopet k domaöi obali, nas pozdravi izza hribov pesem domaöega zvona, lepa in sladka, kakor uspavanka - ne kakor uspavanka, kakor budnica v novi dan, kakor bi nas vabila v gradove ljubezni.

Takrat pa pojdi preko skalnatih polj in pripoveduj! Vse! - Zveöer jih bo zibalo tvoje pripovedovanje v lahek sen, zjutraj jim bo vlivalo življenje v srca.

Odprlo se bo nebo, razmaknile se bodo gore in morje se bo razöirilo.

Močnejši in večji bodo ljudje in lažje jim bo živeti.-

Spomladi odjadramo! Takrat, ko bodo cveli beli valovi, ko bodo pluli gorki vetrovi bogve od kje.

Esén.

Parsifal.

Razjahal Parsifal je konja belega -
Odkod prihajaš čudoviti kralj moj?
Od Krasa sem od tega kamna belega,
od Krasa sem od tega kamna rdečega.

In vpri je pogled v jasne gore,
kjer zarje videl je vse kamenite dvore
kraški pas -

Razjokal se je sem ob belem kamnu,
za njim je jokala vsa vas,
ves kameniti Kras
je jokal kamenite solze
za belim kraljem izgubljenim,
za belim plaščem z rdečo krvjo oškropljenim
od črnih rok -

Gotska okna.

/ B.C. !/

Srce sem davi preizkušal
v morju orhidej,
ko bi znalo lepše cvesti
kakor morje orhidej.

Klical me je davi angel:
glej, izbran si od Boga
visel na križu boš železnem
pri procesijah srca.

Moje srce - križ se niža
moli telo,
Tvoje srce hoče otroka
hoče telo.

Ko bova v barvo gotskih oken verovala
in bo Salezijancev godba nam igrala
ozelenela bo življenja našega planjava
usliši me nebo.

Žarek solnca
Kristova podoba
črnozeleno
z mojo srečo se zabava.

V vejah veter se lovi. . .

V vejah veter se lovi
kakor koprnenje
v orkansko pesem zaori,
proseč akord
se v listju razgubi.

Martin.

Priroda moli.

Solnce pada v zaton. .
Dviga rožno se kadilo
k Bogu v višave;
Marijo Ave je zvonilo..
Cvetke molijo z dobrave..
Solnce pada v zaton..

Priroda tiho moli.
Vsa bitja drhtijo v molitvi-
tiho molijo gozdovi,
z njimi trate v molitvi
šepetajo in vetrovi..
Vsa priroda tiho moli..

V jesenski čas.

V vetriču lahnem priklanja
žitni se klas,
tisoč za njim se priklanja jih
v jesenski čas.

Kakor da slutnja o smrti
bi šla prek poljan,
tako šepetajo si klasi
otožno čez plan..

Srečko Kosovel.

Tih večer.

Sanjava vsa je pokrajina,
kakor ljubezen najina!
Tiho stopava tam doli
in kakor v sanjah okoli
zgrinja pred nama tisoč se zvezd,
a do nobene ni cest...

Ljubica pozabiva,
da nama dušo pokriva
trudno telo,

tja brez teles hitiva,
kjer se ljubezen izliva
v sinje nebo.

Zemljica zlata.

Zemljica zlata,
od solнца obžárjena,
ki si rodila me -
zemljica zlata.

Vspavanke meni
so peli vetrovi,
zvezdice svetle
so svetile v dušo.

Sredi skal belih
srečo sem užival
in sredi borov
ptičke poslušal.

Daleč, za tebe,
sanje so plavale,
daleč za morjem
iskal sem srečo

Nisem je dobil
v širni tujini -
boš zopet dala jo,
ko se povrnem? -

Zopet bo klilo
v polju življenje,
iz mojih žuljev
rasla bo sreča.

Zopet šumeli
bodo vetrovi,
zopet bom sredi
prijateljev hribov.

V večer pod lipo
bomo se zbirali,
pesmi prepevali
v jasno polnoč.

ti pa nas bajala
bodaš v bajke,
kakor otroke
si nas nekoč.

Predpomladno solnce.

Solnce kliče, solnce vabi,
v srcu pesem mi kipi,
vzemi, vzemi si veselja
za samotne, težke dni.

Brstje diha in poganja,
a ne more še na dan,
drevje o pomladi sanja,
veter plava prek poljan.

O navžij se duša sreče,
pesem lij v ta sveti čas,
toda brstje čaka, neče,
saj še ni pomlad pri nas.

V S T A J E N J E.

Večer.

Dvorana je bila ozaljšana z vencami in vanjo je stopilo veselje in mize so se šibile jedi. Popoldne je prišel in nastlali so mu pot z zelenimi vejami. Prišel je in nikdar več ne odide. Tisoč let ga niso videli in je prišel; ko so ga pa vsi zagledali, se je spremenil v tančico iz svile, nevidno, ki je plavala nad njimi in jih objemala, padajoča in svežeča njihove obraze. In oni so sedaj veselje prelivali iz čaše v čašo, iz duše v dušo, iz srca v srce. Sedel sem ob mizi; nem sem zrl na to veliko dvorano; zdi se mi, da sem prišel nepripravljen vanjo in bilo mi je, da bi jokal. Toda pričel se je ples: ples je bil, kakor ga plešejo megle v temi, ko se vijejo druga v drugo. On je bil lep, mlad, poln življenja, ona v sinji obleki, živa kresnica, živ plamen neizgorljive ljubezni. Plesala sta in se gibala kot dve gumijasti statui, umikala sta se drug drugemu. Ta ples mi je ostal v duši. Brez godbe sta plesala, kar tsko, in zato mi je ugajalo. Jaz pa sem čakal nje, da bi še ona videla mojo srčico, ki jo imam polno čašo svoje duše, da bi prelil tudi vanjo ono visoko pesem, ki sem jo pel. Hodil sem med mizami, a ni je bilo. Zunaj je deževalo, nebo se je trgalo in bliskalo je, kot bi bilo prepasano s srebrnimi pasovi nebeškega kraljeviča. Meni naproti je sedela pri mizi s svojimi, stariši neka deklica. Začudena me je gledala kot da bi mi hotela reči: - Kdo si, ki ne poznaš praznika? - V mojih očeh so pa bile solze. Kajti najubožnejši izmed vseh sem bil jaz. Njihova svatovska oblačila so svileni šumela, jaz pa sem bil v raztrgani obleki. Roke so prosile, da bi umrl za večno, a Bog je hotel, da se

razveselim sam. Pojavil se je velik, črn pianist. Brez not je igral na klavir in plesali so na njegovo godbo. Jaz sem pa stisnil obraz v dlani in bilo mi je hudo. A ko sem se prebudil, sem videl ples, razigrano veselje sem videl in tudi tista kratkolasa deklica, sedeča meni nasproti, je plesala. Njen plesalec je bil velik, sloh, bilo oblečen z rdečo rožo v gumbnici. - Nje, ki sem jo pa iskal ves večer in ves dan, ni bilo. Dvorana je bila polna plesalcev in jaz sem začuden gledal ta ples, neprestani ples in zdelo se mi je to petje svile in petje oči klic iščočih življenja.

Polnoč.

Vse je že pijano veselja. Kakor velika, živa kepa je plesna dvorana in šum svilenih oblek prepeva ob razbijanju valčkove melodije po klavirju. Pijejo, plešejo - radujejo se; telesa gibkih deklic, mladih življenja in razžarjenih, ljubezen-žehtečih žen, se dotikajo kavalirskih plesalcev, da vstrepe-ta telo ob dotikanju njihovega gladkega telesa, ki je kakor poliran mramor. Pri mi-zah pijejo stari gospodje in gospe ter govorijo. Jaz sedim ob mizi, ob meni je par zaljubljenih duš, ki govorijo trepetajoče, kot da bi se ne mogle izraziti o svoji lju-bezni. Nekam iz polnoči žele njuné duše. Da-leč tja pod nebo bi šla, kjer poje polnoč v svojih skrivnih plaščih, s katerimi ogrinja vse ljudi. Se mi sedi nasproti kratkolasa deklica; zdi se mi, da se mi smeje, ker ne znam živeti in da mi hoče reči: - Ti si plašan dragi, pridi in me objemi, da bo vski-pelo hrepeneče srce. - Jaz gledam motno, moje oči so trudne, kot bi hotele spanja. Se vedno plešejo, plešite dragi, plešite dan in noč, ker potem pride dan čela. -

A daleč pa brusi nekdo koso
v jasno noč
in klasi spet trepetaje
kličejo na pomoč...

V tujino.

Brezkončna noč, ne ene zvezde...
Ob ladiji šumi valovje.-
Naprej, naprej čez te vode!

In morje je zašumelo
in ladijo tesno objelo,
a mnog pogled je bil solzan:
Pozdravljen silni ocean!

Čez morje zdaj naj plujemo,
za kruhom naj potujemo,
ni dajal ga domači kraj;
v tujino plujemo sedaj!

A kaj vse duše nam mori
v očesu solza govori...
-Povej nam silni ocean,
ne plovemo morda zaman?

...tako šepetajo si klasi
očesno čez plan...

Rasto Nemec.

Le k njej.

Milobni glas zvonov
se čuje z daljnih lin
in tiho vije se
do srca globočin.

Se strune oglase
kot še nikdar doslej,
in nežne pesmice
hite tja k njej...
le k njej...

Mro mi...

Mro mi v duši jasne slike,
vsi spomini strti mro;
le oči še zvezdolike
v srce žalostno mi zro.

Ne vrne se več.

Sanjala zlati raj
je zvezdica sredi neba...
Pa padla je v dno morja-
in sestrice vejo sedaj:
ne vrne se več.

Tam za vasjo je stal
in gledal otožno za njo
in bilo mu je hudo
in v srcu je trepetal:
ne vrne se več.

Rajska pomlad je bila
in sreče polno srce...
Le komur so v srcu solze
ve brati globino gorja:
ne vrne se več.

J O L A N D A.

Ali nisem nekoč že videl teh oči? V tistih toplih poletnih nočeh so mi sijale visoko tam gori nad zvezdami, da sem začudeno zrl nanje. Tudi te mehke melodije sem že slišal. Morda so jih pevali slavčki, morda zvezde same... Globoke so bile, kakor so bile globoke tudi tiste oči. In sedaj me gledajo od blizu, tako vdano, kakor bi mi hotele povedati nekaj skrivnostnega, nekaj mehkega.

Podprl sem si glavo z roko in poslušal. Stala je pri klavirju in igrala vijolino. Nisem slišal klavirja, ki je prepeval pod prsti njene matere; le mili glasovi njene vijoline so mi hiteli v srce, in zdelo se mi je, da stojim še vedno ob oknu in poslušam zvezdice. Ko je vtihtil zadnji glas in sem dvignil glavo, je stala pred menoj, tako blizu, da sem razločno čul utripe njenega srca. Njenih oči sem se pa prestrašil, ker niso gledale več tako veselo kakor takrat, v tistih skrivnosti polnih nočeh. Kakor odsev zatajene bridkosti je ležal sedaj na njih. Kaj so ti storili, dete? Kaj ti je težkega leglo na dušo, da trpiš že s pogledom samim? Se ti skriva mar na dnu srca bridka bol, kak ranjen spomin zasanjanje sreče v raju, katerega ne boš nikdar videla? Trudno ti leže težke trepalnice nad očmi, kakor bi se hotele zapreti in spet zasanjati zlate trenutke...

Molče mi je ponudila majhen krožnik, in šele po dolgem času sem se spomnil, kaj hoče. Dal sem ji dar in odšla je. In ko se je še enkrat okrenila, sem videl zopet njen bolesten pogled, kakor krik iz ranjene duše. Kmalu je bila zopet pri klavirju, a ni igrala; gledala me je. Tudi jaz sem jo gledal. Kakor bi se hotela oba popolnoma spojiti v tem nemem pogledu, tako tesno se je vilo med najinimi očmi nekaj nežnega, mehkega. Na prsih je imela rožo, ki je prej nisem opazil. Plaho se je ozrla na mater in jemala počasi rožo iz gumbnice na bluzi. In s pogledom na mater se je začela odmikati.

vedno bliže mi je prihajala, in še ko je bila prav bližu mene, je gledala proti materi.

Strahoma sem jo gledal, kakor pred časom svojo nekdanjo ljubico. Rad sem jo imel, a temu je že davno. Od tedaj je postalo moje srce drugačno: Nič več gorkote, nič upanja, nič več tiste nepojmljive sreče ni bilo v njem. A ostal je spomin, morda blažen spomin na tisti srečni maj, ko sva si slonela na prsih in si pravila tisto povest brez začetka in brez konca. In kakor je bil ta spomin nekaj sladkega, bulil sem vanj kakor v grozo.

Tako je stala sedaj ta pred menoj in gledala še vedno proti materi. Nalahko je iztegal desnico z rožo in se počasi okrenila: -Gospod... ta lepa roža...- Rad imam rože, posebno še, če so bile že pripete na prsih lepega dekleta. Vsa blaženost telesa se izlije v tako rožo, vsa toplota in vsa sreča. Vonjam jo in vso dušo mi prepaja neka skrivnostna slast. A da mora ona sedaj tako rožo prodajati! Tako sveto stvar, polno nepojmljive sreče in sladkosti, dati za mrtev denar, morda celo pohotnežu, ki jo malo povonja, zmečka med prsti in vrže proč, da jo pohodijo vsi nečistniki...

-Dajte mi rožo, a denarja ne zahtevajte zanjo. Dam vam ga kar tako, a rožo mi dajte brez plačila, ker jo hočem neoskrunjeno od denarja, ker jo hočem še čisto, še polno toplote vašega telesa!-

Pogledala me je začudeno, s široko odprtimi očmi. Ustne so se ji narahlo odprle, da so se prikazali mramorno-beli zobje, in da sem videl, kako je vse kipelovo divjega razkošja. Prijel sem jo rahlo za roko. Prišla je bliže, da sem začutil ob svojih kolenih vso toploto njenih mladih nog. Sklonil sem se in poljubil rdečo rožo in za rožo njeno mehko ročico, ki je voljno ležala v moji. Dolg je bil ta poljub in dolgo je bilo božanje njene levice po mojih lasih. A glej! Ko sem jo zopet pogledal, niso gledale več tako žalostno njene oči. Nič več utrujenosti ni bilo v njih in tudi trepalnice so se lažje gibale. Sedaj so bile te oči zopet podobne onim na zvezdah. Smehljale so se s tistim ljubkim smehljajem, ki si osvoji vse, česar si zaželi. Ustnice so bile še vedno odprte, a na njih je igral sladak smehljaj sreče in blaženosti.

Ne vem, zakaj sem jo objel. Morda me je gnala do tega moja ljubezen do nje, morda me je gnala tista krvavo rdeča roža... Ni se branila mojemu objemu; radovoljno se je naslonila name z vsem svojim toplim životom, da sem trepetal prevelike sladkosti.

- Jolanda! Saj sva si pravzaprav že davno znana! Že takrat na zvezdah sva se ljubila. Ali še veš, kako lepo je bilo? -

Molčala je in zrla nepremično v tla.

- Srečna sva bila takrat! Zvezde so nama pele in njih krasne melodije si prinesla sedaj s seboj. Jolanda! Poljubi me, kakor takrat na zvezdah! -

Nalahno se je nagnila k mojim ustnicam; globoko da sem videl pod ohlapno bluzo njene nežne valovite grudi.

- Jolanda! Te tvoje ustnice so ustvarjene le za poljub - poljubi me še enkrat, dvakrat, v brezkončnost me poljubuj, do onemoglosti, da se zopet napijem vseh sladkosti! -

Sobana se je vedno bolj polnila z novimi gosti. Visoko se je dvigal tobakov dim in nama se je zdelo, da sva sama med opojnim vonjem kadila. Mati je dremala pri klavirju, natakarice so zaspano hodile okrog gostov, ki so postali že nekam čemerni in tihi; le midva sva vriskala sreče. Vse okrog naju se je strnilo kakor v eno samo dolgo pesem sreče in veselja...

Hipoma se prestraši. Oči jej zažare v divji bolesti: - Beži od tod dragi! Te moje ustnice niso tiste, ki si jih sanjal nad zvezdami. Oskrunjene so in sedaj so oskrunile še tebe. Kupljena sem in ne prodajam le glasu svoje vijoline in rdečih rož, tudi poljube prodajam. Tebi pa je treba čistih ženskih ustnic, kakor si jih sanjal nad zvezdami, in čistega dekleta. Zato beži, dragi, beži iz tega nesrečnega kraja! -

Izpustila me je in se sunkoma dvignila od mojih kolen. Tudi jaz sem jo izpustil in nisem niti poskusil, jo zadržati.

Stala je pred menoj nema, in jokajoče njene oči, ki niso bile nič več podobne onim na zvezdah, so me gledale žalostno.

Na ustrnice se ji je prikradel spet bolesten smehlaj in celo na čelo ji je bilo vtisnjeno znamenje trpljenja. V desnici je še držala rdečo rožo, ki je že vsa ovelnela. Nekaj lističev je že padlo na tla in tudi njim se je poznala brezmejna bridkost. Tiho je odšla od mene h klavirju in se zjokala.

Nikogar več ni bilo. Sam sem še sedel pri svoji mizi v kotu, žalosten, kakor da sem pravkar vstal od trudnih sanj. Ob klavirju je spala mati, pri njej pa je sedela Jolanda in jokala...

Gspan Alfonz.

T R I P E S M I .

...NADA. Nada, tako sem napisal tvoje ime v pesek, ki je posut v parku. Odšel sem in sem pustil ime napisano. In dolgo nato sem prišel zopet v park. Se je bilo napisano tvoje ime in mesto jarkov, ki sem jih napravil v pesek, ko sem pisal Nada, Nada, je bilo uvelo kostanjevo cvetje... Odšel sem in sem pustil cvetje v tvojem imenu...

Rosne kaplje.

Odmaknil sem težke, temne zavese izpred svojega okna in tisoč zlatih jutranjih žarkov se je usulo v izbo. Nad bregovi je stalo solnce in gledalo v mojo sobo, poljubljalo je belo, z uvezenimi rožami pobarvano preprogo. - Odprl sem okno, razstrl sem roke in sem mislil velike želje. Objeti sem hotel to krasno jutro, priviti nase to megleno poljano.

Stal sem ob oknu in sem opazil rdeče, velike liste divje trte, na njih pa so se lesketali demanti.

In sem se vprašal: bogve ali niso ti rosni demanti solze, ki jih je nocoj izželo srce, ki so jih izjokale oči?

Molitev.

Moj Bog -
ponižen sem in le človek,
omadeževan in šibek si upam
poklicati Tvoje sveto, veliko ime.
Moj Bog, ki si v teh lepih
rožah v veliki vazi na moji mizi
ali se nebi ponižal in prišel vame
in mi dal svoj mir. -
Moj veliki Bog!

O jesenski brezi.

Med vodami,

pod gorami,

bela, vitka breza

veje mi razteza.

Pravijo, da njeno krilo

je belejše od neveste

in da zlati se ji listi

lesketajo kot cekini

v mrtvobarvni skrinji.

Pa sem hodil tiho,

- Kot naš stari mlinar

k mrtvobarvni skrinji -

in zasanjal sem, da listi so cekini

njeno vitko deblo pa telo je njeno.

Ha - kaj naj še imam

kot denar in lepo, vitko ženo.

Tam se zbirajo mladeniči; oni vedo da bo jutro in da bo dan in ko jih je pobožal hladen veter, so že začutili večno solnce. Oni, sveži, so odprli svojo dušo, ki je bila kakor kelih, da izlije vanj življenje - je svojo lepoto. Odprli so srca, s ceste je zapihal veter, in oni so razširili prsa v vskliku življenja. Njihove oči so že zrle večni dan, solnce, samo solnce. Pustili so plesati ljudi. A potem so šli in prinesli svoje inštrumente in zaigrali. Upijanjeni ljudje so jih komaj slišali in v srca jim je prihajala neka miloba, taka, kot se vzbudi v človeku na večer, ko je v tujini. Zaspali so. Mladeniči z inštrumenti so pa šli na sredo dvorane, kjer je spala poltiha, težko sopeča gruča na tleh ležečih ljudi, in so najtišje zaigrali. Iz strun njihovih inštrumentov so se pa vile biserne nitke v zrak, napolnjen s cigaretnim dimom, v rahel, siv pajčolan in delale najtanjše predivo: sanje. Tiho in močno so igrali mladeniči in sama noč je obrnila svojo dušo k njim in začudeno poslušala moč njihove godbe; kajti ona je videla tudi v sanje. Tiho je poškopila zrak s polnočnim hladom in blažila njihovo dihanje v tišino. Klavir je molčal in igralec je držal v prstih še akord neznanе slasti, ki ga še ni zaigral. Vse je bilo kot v polnočni cerkvi. Luč je metala svoje medle žarke kakor blagoslov na ta hip slasti noči. Jaz sem ljubil to gručo, ker je tako lepo snivala. - Se lepše sanje, - sem klical sam v sebi in dasi sem videl, da so me prej trpinčili, sem jih ljubil. Mladeniči so poltiho igrali, njihovo igranje se je prelivalo v šepetanje. Oči so jim gledale skozi steklena vrata v dan, ki bo nastal. Glavno jim je bilo, da se množica odpočije, trudna veselja in slasti.

Bil sem pri mizi in dekliza, meni nasproti, je že spala. Glavo je držala na rokah in lasje so padali čez bele roke. Sklonil sem se tiho knjej, da bi jo poljubil: težko je sople; vzel bi jo bil v roke in odnesel v noč, pa sem občutil svoje mrzle ustnice in sem se usedel zopet k mizi.

Jutro.

Spali so še, objeti drug v drugega in ob zglavjih so bili instrumenti mladih mož. Oni pa so bili pri stekleni steni in so gledali v siveč se dan. Gore so bile rosne in polje okrog njih je bilo jezero. Tedaj so mladi možje šli in zaigrali ob zglavjih spečih sprva tiho, da so se glasovi komaj dotikali duše, a potem vedno silneje in silneje in slednjič je zadonel cel orkester v dvorani in zunaj je vstal dan. Vsi so se prebudili in vstali; šli so k steni iz stekla in gledali: zunaj na jezeru pa je plaval oljkova vejica, znak večne sreče in sprave. In orkester mladih je začel svirati; v največjo himno so se prelivali glasovi in v najglobljo globino njihovih duš so segali. - In poklekli so in molili dan. Njina molitev je bila vdana a polna hrepenenja in spremljala jo je silna silna godba. Tudi jaz sem molil: Slava tebi dan, ki si prišel v prerodenje! Pozdravljeni vi bratje, ki ga praznujete, kajti ta dan je edini dan veselstva in sreče. -

88888888888888888888

6303

II/57

655-10

Radi nenadnih ovir odpadejo
v tej številki zapiski in
listnica uredništva. Oboje
izide v prihodnji številki.